
Mart Raud

„TARETON“

(Katkend peatselt ilmuvast romaanist „Turg“)

Varsti saigi kava esimese osa noortelendide ridale anda ja siis lõis kuskil Erika Saulepi lähedusest härra, kes juba pooldumise minnes sai osaks vähemalt kõigi seni esinud luuletajate aplausi rikkaliku summa. Igapäevase elu naeruliku rumaluse, jumala näol, juba alustati lõhestunud juua kuuast kohvile, pidi ta mitu korda kinnardama enne, kui sai mahtu kuulda anda oma sügavalt, ilmekalt häält ja öelda:

— Kinnimüüritud tareton, Adu Muraku jutt.

Saal jäi vaik ja autor tundis, kuidas mitmed pilgud pöördusid jälle tema poole. Aga ta langetas silmad mähkelt maha, jäi kuulama oma juttu kuulsa näitekunstniku suust.

Miruli talu tareton oli väga vana loom. Ta mäletas hästi neid öndsaid aastaid, kus kogu külas ei käinud ühtki peksumasinat. Kuldseid ajad! Kõik villi pekesti siis paril ja taretonid olid ära soe elada, ulatunud aiva ära lõhna täis ja pikil süngisõli pehme küljelune. Külm ei olnud kunagi, sest kui tõuvisi läbi sai, hakati linu tegema. Neid oli vanal Jaagul mõni aasta, kaks nurga mees, nii et andis kolkida. Taretonid kevadeni seltsi ja soola.

Aga nüüd — uued ajad, hullud ja halvad igati. Igal süngisel undavad külas Rootsimaal ja Amerikas tehud peksukite rausedes lõuad. Need neelavad kogu küla villi ja tare ei kütta enam keegi. Taretonid heideti külla ja nälja pärast hing või mingu hakaku vanas kas veel metsa- või sootontideks...

Enamasti nad juba olid kadunud. Mõni valis endale küüni või kartuli-koopa uueks eluasemeks, mõni läks Lätimaale paremat põlve vaatama, mõni proovis terakuivatuses plekkitorude vahel kuidagi ära elada ja mõni vihasust nõnda väga, et löi hammastest tuld, pistis külla tare põlme ja jooksis ära sohu metsikuks. Ineolomus asi...

Miruli oma katsus elada veel endist elu. Tema seltsi oli olnud kerge, kui kellelgi tal koguamist või lähe- maist sugulasist, sest Miruli vanad nooned olid õnneks õlgakustega. Need nõudsid tihti parandust ja sel- kes pidi peremees mõne koorma rukkid kätte peksma.

Aga aga ja õige see uue aja elu ei olnud hoopis mitte. Kui rukkid lõigatud, pidi tareton mõnel tuulise- maal õöl parist maha ronima ja oma vanul jalul kõik katused läbi käima, et lootada harju ja rebida si- demeid. Sest õlg, nagu teada, on tuule käes viis kõdunema ja poleks tont ise seda tööd teinud, oleks tare vahest mitmeks aastaks kütmata jäänud.

Murak vaatas korruks naerust kohiseva publiku poole. Head jälle jätta ta juttu loojale tänuks. Jäin juba pikaks silmi. Elsa Veer- ki oli naerist kõver, Erika Saulepi vaatas talu vastu hülletult, käsi plakatades ja tädi Tiina oli nii õrli kui vähegi sai, hoidis peopesi kõrva taga ja rapsus ning lõlutsus nõnda, et raske oli aru saada, kas ta naeris või nuttis.

Nüüd aga oli saine aeg ja Mi- ruli tareton magas. Juba kuus kuud külge keeramata ja seitse kü- dalast silmi pilgutamata kestis va- na looma surmaseku uni. Parred olid vajunud juba sügavale ta pe- messe, tahmhalli ihu ja ämblikud olid juba nõalate viisi sõõnud sääs- ki ja kärbsed võrgust, mis oli punu- tud tondi noreskava näo ja põlvele tõstetud varvaste vahele.

Aga sila äkki ta ärkas kõvast ko- linast. Püüdis üle parte veere alla vaadata, ent täre värvad olid lahti ja valgust tungis silmadesse kui näljaseid sääski. Liigutas siis kaht- lase kolina poole korvaks sõõrmeid, aga ei tunnund muud kui vaid külla tuha ja vinguse tahma lõhna.

Viimaks siiski sai tont silmad val- ja ja vaatas alla. Ning mis ta nägi, oli nõnda kohutav, et ta oleks peagu kukkunud maha, kui poleks viimisel silmapilgul kähkida talast kinni sa- nud.

Kas Miruli peremees tahtis tappa oma isaisade igipõlist taretoni? Küllap vist, sest miks ta muidu lõhkus oma tareahju, seda vana vi- letsat tareahju, mis juba mõõdund- sügisesse kütmise aegu kerise lü- bert aina pudenud ja varises — ei kannatanud enam kuidagi astuda, kui tont tahtis end ahju peal veidi soojendada...

Mure südamis kui vai halus, vah- tis taretonit peremehe kurja tööd. Ja kui jõudis õhtu ning peremees läks ära, siis ta ronis ettevaatlikult parist maha, heitis silmi külla- dele kerisekividele ja nuttis kui hai- ge laps. Ta nuttis lõhnutud ahju ja oma armetu elu pärast, mis oli mää- ratud nüüd hukka minema nagu sääsk ämblikuvõrgus. Ta nuttis kül- ma talve pärast, millest ta kartis kindlasti end enne surma veel ti- sikusse jäävat, ja ta nuttis nälja pärast, mis võtab ta viimse jõu, kui parsile ei ahetu enam ühtki ivatera.

Aga kuke laulu ta enam ei kuul- nud, sest koidu eel sai vesi ta va- nades silmades otsa. Tont jäi lõhnutud tareahju kerisekividele ras- kesti magama. Ja uni oli nõnda raske, et ei kuulnudki, kui tarevira- vad liikuti jälle valla ja peremees tuli jatkama tööd.

Enne: täna ei tulnudki peremees kangla, vaid tõi tarre hoopis kü- natäie sitket savi ja uusi kive. Tal polnud nõuski võetud ahju päris ma- ha lõhkuda, vaid hakkas sellele pa- nema ainult uut lase, et tuli ei lä- heks laiali, kui vaja jälle kütta. Ja kütma ta pidi varsti, sest rukkis sei- sis juba nõalalapeedav hakkis ja ka- tused olid mitmest kohast katki — sirgeid õlgi hädasti vaja.

Ent taretoni uni oli raske kui pooli surma. Ei ta kuulnud äga nä- nud, kui peremees pani kivi kivile ja viskas aina savi vahele. Ei ta tun- nud sedagi, et ta oma hämmata löi- ge pimedamas nurgas savitaki kivide vahele kinni ja ta ei ärganud veel järgmiselgi õhtul, kui raske rukk-ikoorem sõitis tarre ja kohe aheti üles.

Oli juba videvik väljas, kui pe- remees tõi suure hulga kuivi kasekän- de ja tegi valusa tulle tareahju. Ise ta heitis kolde paistele kültama — suitsetas piipu ja vahtis, kuis hele tuli ronis mõõda sarvillist puud. Vah- tis ja vahtis, aga viimaks unius. Esiti ainult kergelt sügutasid ta silmad, siis piip juba kukkus mok- kast maha ja varsti ta päris ma- gaski.

Aga tareton nägi und. Nägi und, et küllutas kuumuvas kaer- tes, suu pehmeid pöörisid täis. Higi tilkus mõõda kühla maha nagu nõu- amusel hül pävil, kui külas pol- nud veel ühtki peksumasinat ja r- sil sil käis läbi kogu sügise saak. Oli õnnis ja hea olla — suured liigut- pisarad segunesid kuldunud nõi- guva higiga ja vanad jooksvatõised jalad tundusid nõnda pehmed ja ker- ged olevat, et kasvõi tantsi...

Südaõõsel peremees ärkas ja nä- gi, et künnud hakkasid ahjus juba otsa saama. Kohe pildus ta tulele uut rooga, aga kui tõusid uued leeg- id, siis sündis ime, nii õudsel hirm- müratav ime, et süda oli rinnus seisma jäämas ja jalgedeski polnud jõudu jooksma pista.

Tare ahi oigas. Keris korises ja ähhis kui tapetud härg.

Sils äkki — karmauhh ja kivid ühes tulega lendasid laiali...

Kui Miruli pere siis koerte kan- gest haukimisest ärkas ja tare juu- re jooksis, nähti, et hirmus õnnetus oli juba sünninud. Peremees lamas põrandal, pea verine ja põlv känd kõul. Mõõda musti tareseinu ro- nisid aga heledad leegid üles, ula- stasid lakkuma juba parsil kuivavat vilja...

Tare... ei suudetud küll enam kustu- tada, aga peremehe elu päästeti siis- ki. Kui talie kaevu juures kolm ämbrit vett oli valatud pähe, tegi ta silmad lahti, aevastas ja hakkas oi- gama.

— Uus müür ei olnud veel kül- lalt kuiv, võttis, näe, auru sisse ja viskas tule laiali, arvas vana su- lane katuselt tõusvaid leeki vahti- des.

Aga üha tõusva tulekuma paistel jooksis tareton üle põldude raba poole. Kuuma varbavahed külma katset täis ja terav rukkikõrs valu- salt tormikas villi põlenud päkka, sörkis ta tagasi vaatamata sohu, kus pugus viimaks vana turbakülli- ni põhja alla. Sinna ta jäigi — oigas, urises ja lakkus haavu, kuni suri...

Kohe, kui käikiri lugeja silmade alt langes, puhkes kätetapain kui tormine rahehoog plekk-katusele. Murak isegi pidi oma kämblad ju- ba kõigest jõust kokku lööma, aga viimisel hetkel tuli talle veel meele, et see oli ometi ta oma asi, mida praegu nõnda toredasti loeti.

Ta pöördus vaatama teiste vai- mustust ja nägi kohe, et kogu saalis ei olnud ühtki paari laisku käsi. Jäin nägu otsa ähetas naerust. Erika Saulepi vaatata autorit poole küll veidi täisemalt, aga aplodeeris seda ägedamalt. Elsa Veerikul peopesad juba punetasid ja tädi Tiina oli vaimustusest teiste seas piisti tõnu- nud ning kõrgelt ja laialt laksutas oma vanu käsi kõvasti kokku.

— Autor! hülitas järsku Volde Viirak.

— Autor! Autor! ühinesid Erika Saulepi ja Elsa Veeriku vaprad hülled.

Nüüd ka lugeja ise tõusis piisti, pöördus Muraku poole ja plaksutas.

— Autor! hülitas järsku Volde Viirak.

— Autor! Autor! ühinesid Erika Saulepi ja Elsa Veeriku vaprad hülled.

Nüüd ka lugeja ise tõusis piisti, pöördus Muraku poole ja plaksutas.

— Autor! hülitas järsku Volde Viirak.

— Autor! Autor! ühinesid Erika Saulepi ja Elsa Veeriku vaprad hülled.

Nüüd ka lugeja ise tõusis piisti, pöördus Muraku poole ja plaksutas.

— Autor! hülitas järsku Volde Viirak.

— Autor! Autor! ühinesid Erika Saulepi ja Elsa Veeriku vaprad hülled.

Nüüd ka lugeja ise tõusis piisti, pöördus Muraku poole ja plaksutas.

— Autor! hülitas järsku Volde Viirak.

— Autor! Autor! ühinesid Erika Saulepi ja Elsa Veeriku vaprad hülled.

Nüüd ka lugeja ise tõusis piisti, pöördus Muraku poole ja plaksutas.

— Autor! hülitas järsku Volde Viirak.

— Autor! Autor! ühinesid Erika Saulepi ja Elsa Veeriku vaprad hülled.

Nüüd ka lugeja ise tõusis piisti, pöördus Muraku poole ja plaksutas.

— Autor! hülitas järsku Volde Viirak.

— Autor! Autor! ühinesid Erika Saulepi ja Elsa Veeriku vaprad hülled.

Nüüd ka lugeja ise tõusis piisti, pöördus Muraku poole ja plaksutas.

— Autor! hülitas järsku Volde Viirak.

— Autor! Autor! ühinesid Erika Saulepi ja Elsa Veeriku vaprad hülled.

Nüüd ka lugeja ise tõusis piisti, pöördus Muraku poole ja plaksutas.

— Autor! hülitas järsku Volde Viirak.

— Autor! Autor! ühinesid Erika Saulepi ja Elsa Veeriku vaprad hülled.

Nüüd ka lugeja ise tõusis piisti, pöördus Muraku poole ja plaksutas.

— Autor! hülitas järsku Volde Viirak.

— Autor! Autor! ühinesid Erika Saulepi ja Elsa Veeriku vaprad hülled.

Nüüd ka lugeja ise tõusis piisti, pöördus Muraku poole ja plaksutas.

— Autor! hülitas järsku Volde Viirak.

— Autor! Autor! ühinesid Erika Saulepi ja Elsa Veeriku vaprad hülled.

Nüüd ka lugeja ise tõusis piisti, pöördus Muraku poole ja plaksutas.

— Autor! hülitas järsku Volde Viirak.

— Autor! Autor! ühinesid Erika Saulepi ja Elsa Veeriku vaprad hülled.

Nüüd ka lugeja ise tõusis piisti, pöördus Muraku poole ja plaksutas.

— Autor! hülitas järsku Volde Viirak.

— Autor! Autor! ühinesid Erika Saulepi ja Elsa Veeriku vaprad hülled.

— Autor! Autor! lagunes kute- se ühe kogu saali laiali.

— Oleks Murak müüri suvel: Pelseri laulupeol käimata jätanud, siis ta poleks nüüd tõesti teadnud, mis te- ha. Aga seal ta oli õnneks näinud autorite austamist ja saalis miirisev vaimustus andis küllalt julgust, et paar sammu seina najalt edasi as- tuda ja pöörduda publiku poole kol- me sügava kummardusega. Need teatud, haaras ta üksiklingi pihku, väljus järsku ja, aplausi jatkudes endise hooga, jooksis treppidest al- la, mis viisid kuhugi väga sügavale. Leides end viimaks pika haarileti eest, istus pükki ja tellis piisi viina.

Hetke pärast tekkis ta kõrval Volde Viirak, kes avaldas sama soovi.

— Noh, vennas, kas nägid nüüd, mis su sõna saaliga teeb?

— Õige, elama löi jah... naera- tas Murak silti sorgates.

— Tehtud mess oled, ma ütlen. Tervist! Tõstis Viirak klaasi. Tervist sulle kuradile kuulsaks minna!

— Tervist! Valt! võttis Murak ka oma piisi põhjani. Sina see suu- re veeva nägija!

— Shukase asja juures ei aita vaev. Hingse peab olema!

— Eks seda küll kah...

— Prcili, teised veel!

Kolmandat Murak ei julgenud enam võtta, aga Viirak tellis veel neljandat. Ta võttis kella ja kava väija ning tõstas Muraku täpselt õigeaks ajaks tagasi saali viia.

— Mis me seal vahime, kui kla- ver klõbiseb ja paar plikat nohista- vad kumaligusest ja kurvast süda- mest. Läki nõnda, et uksest sisse ja kohe pükki!

— Aga kui jääme hiljaks, mis siis? küsis Murak ärevalt suitsu- pahvides.

— Siis see kari istub ja ootab oma lemmikut! kinnitas Viirak kar- mit.

Kõrts läks hiljem uue rentniku kätte, kes pani talle nimeks „Die Laterne“ (latern).

Selles kõrtsis on omal ajal küllalt mütsu tehtud.

Kõrtsi hoone taga oli veeremängu- tee. Seal seisis ja seisab praegugi huvitav kuuekandiline kivilaud.

Professor Melnik — kelle poole pöördusid kõikumisege mainitud kivi päritolu kohta — vastas mulle, et siin on arvatavasti tegemist nae- kiviga, õpetaja Pruel skulptuuri-töö- koojas arvas, et see on Lasnamäe tahvelkivi. Selgust käesolevas asjas saaks teadusliku analüüsi kaudu.

Kõnesolev laud on alal hoidunud tänapäevani vaatamata ilmastiku mõ- jul tekkinud pragudele.

Üks Schmidt'i pärijatest, kes praegu teenib insenerina a.s. A. M. Luth- ri tehases, on lapsepõlves mängides oma kolme vennaga tihti leidnud veeremänguteel vana raha ja muud. Mõned kolme- ja viiekopikalised münnid olid tal veel praegu alles.

Kõrtsi hoone, mis nüüd lammuta- misele on määratud, pakub ka seest- poolt huvi.

Kahekordses majas oli mantelahi. Säärast ahju võib veel näha Peetri majakeses Kadriorus.

Alumisel korral oli kolm elutuba, köök, teinjutuba ja esik.

Teisel korral oli samuti kolm elu- tuba, siis veel trepiruum ning trepp pööningule.

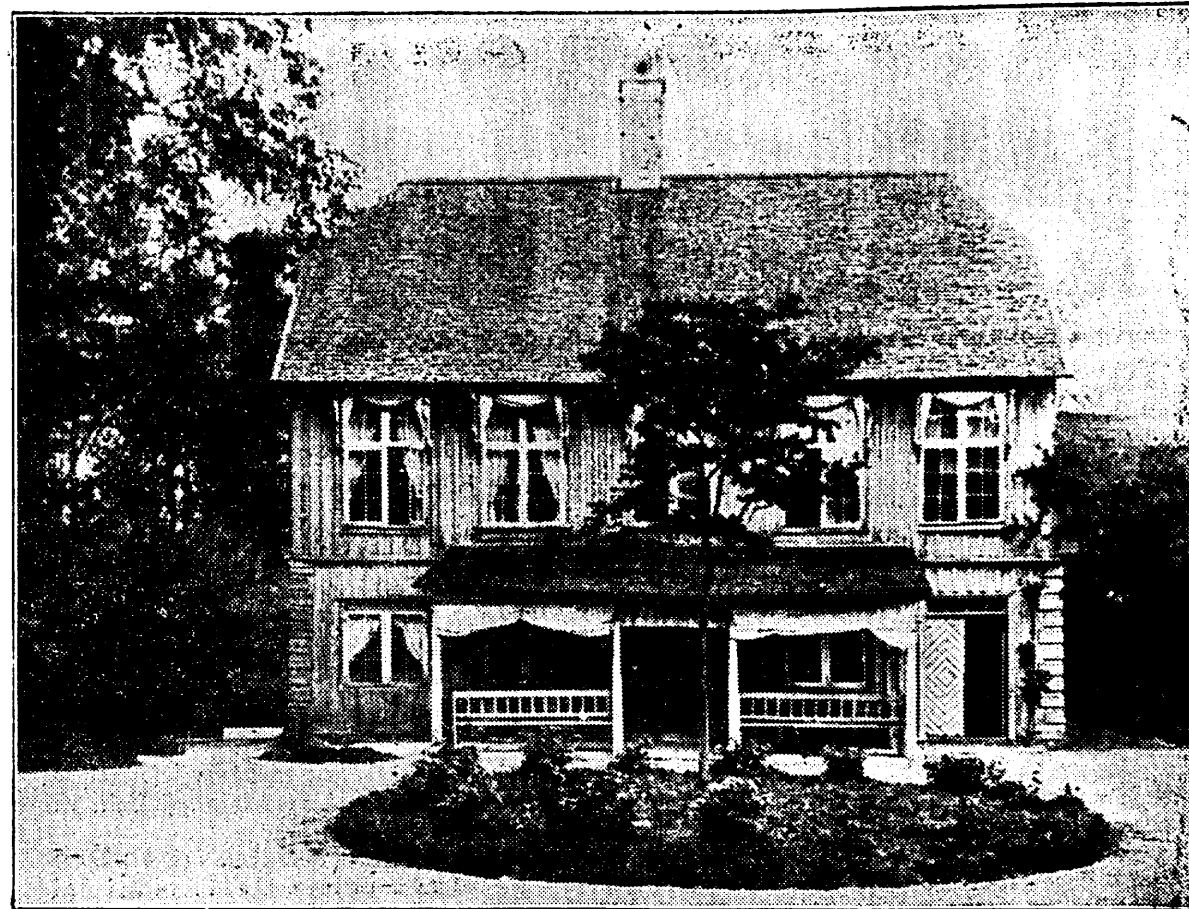
Terve maja oli kaetud nägusa männipuitkõrrega, kuid tänapäev ei ole sellist enam midagi järele.

Maja ees õitsesid suvel pikavarre- lised roosid.

Nüüd on kõik lagunenud. Ajaham- mas on teinud ka sinu oma töö. Järg- misel aastal meile ei näe kõnesolevast „vana Tallinna“ jäänusest enam midagi.

Möödub veel mõni aasta ja samal krunnil on võib-olla linn üles chita- nud moodsa maja ajakohase lille- aiaga.

Richard Patzner.

Schmidt'i „Höfchen“ Paldiski maanteel.

Tiibeti inimsööjate paljastamine

„Times'i“ ekspeditsioon Himalajale

Inglise lehed on palju jutustanud saladuslikest „lumemeestest“, kes elavad Himalaja mägede ligi- pääsmatus piirkonnas, olevat hiljaltlikku kasvu ja väga metsikud. Mägilased hüüavad neid „mirka- deks“ ehk „mi-go'ks“, jutustades, et neid olevat mitut värvi — valget, pruuni ja musta. Neid pidi olema kahes pikkuses, suuremad pidid sööma ainult Tiibeti härgi, väiksemad — inimesi. Naissõost pe- tised pidid olema naisama kardetavad kui mehedki. Ükski jahimees ega ükski karjus, kes nägi läheduses „lumemeest“ või „naist“, ei pääsnud enam elavate hulka tagasi.

Ka Euroopa uurijad leidsid Himalaja mägedest tundmata hiiglaste jälgi, mida võisid jätta ainult väga suurt kasvu ja rasked elajad. Jäljed on 45 sm pikkused ja oma asendil nad sarnesid kahe- jalgsel jälgedele. Juba 1929. a. Mount-Everesti eks- peditsioon leidis nende loomade jälgi, kuid arvas, et need olid jätunud suured hundid. Tiibetlased ei usku- nud seda seletust ja jatkasid legendide jutustamist inimeseloomade peletisist lumeväljadel. Uurija F. Smith läks ajalehe „Times“ ülesandel tänavu suvel Himalajasse, et viimaks oniegi selgitada legendaarseid „lumemeest“ olemasolu. See läks tal korda ja hiljuti uurija avaldas oma ekspeditsiooni avastused.

„Tänavu suvel, 16. juulil,“ jutustab Smith, „me lahkusime viimastest laagrist ja hakkasime ronima Nilgeri Parbati mäelippu. Minu saatjaks olid kolm väga kiiret ja arukat tiibetlast, kes olid saanud paljusid Himalaja-urijaid ja kellele võis täiesti olla julge. Käes lundmatut, kuristikse läbitatud teed, jõudsimme lumeväljale, kuhu ükski inimene polnud enne meid veel jalga tõstnud. Talumatult hele päikesekiirgus lunel pani silmad valu- tama. Korraga nägime lunel jälgi — veidi eega enne meid oli siin keegi olnud. Mu saatjad piididid suures ärevuses mind sundida tagasi minema, sest meid pidi eespool ootama suur õnnetus. Mina peat-usin veidi, et varjata oma rõõmu, ja hakkasin tegema päevapiltlikke ülesvõtteid. Olin ju veendu- nud, et olen esimene europlane, kes oli näinud nii värskeid ja rikkumata jälgi sellest muinasjutu- listest olendist. Ollid selgesti näha sümmeetrilised verba jäljed ja kanna juures olid veel kaes varba- taolist muljutust. Saatjad said viimaks julgust ja hakkasid mind jälle mõõtmisel abistama. Nii jõud- sime ühe kalju juure, kus „lumemees“ oli oma jäljed ära kaotanud. Kalju oli nii järsk ja ligipääs- matus, et isegi parimal märgironjal oli sealt võima- lik üles ronida ainult kile või kangil abil. Roni- sin oma meeste abil üles ja asusin paljalt kaljult tugeva suurestegeva künka jälgi otsima, kuid ei märganud midagi. Laskusin siis teisele poole kitsast kaljuriba, kuid ei leidnud sealki midagi. Saatjad, kes olid jälle hakanud kartma, ei tahtnud enam kaasa tulla ja nii pidin ma uurimiskäiku üksi jatkama.

Roninud mõõda kaljut hulk maad edasi, nägin jälle lund ja jälgi, mis viisid koopasse. Jäin imes- tunult seisma, sest koobas oli nii väike, et temas poleks võinud seista inimesest pikem olend. Astusin tüki maad koopa suust eemale ja viskasn kiviga sisse. Mitte midagi ei juhtunud. Läksin siis üuesti lähemale ja vaatasin sisse. Koobas oli tühi. Varsti sain ka aru, miks koopas polnud „lumemehe“ jälgi. Koopa laes oli pragu, kust peletis oli läbi pugunud. Ronisin nüüd minagi praost läbi. Jäljed viisid Bie- dende orgu, kuhu „lumemees“ vististi oli läinud toitu otsima. Mul ei jäänud muud üle kui oma saatjate juure tagasi minna. Nad olid väga rõõmsad, nähes, et olin elus ja terve.

Laagris pakkisin kõigepealt hoolikalt sisse fil- mid ja saatsin nad Londoni. Siis palusin oma saat- jaid tunnistada, mida nad olid täna läbi elanud, ja saatsin nende avaldused postiga minema.

Kirjutasin järgmist: „Meie — Wangdi Narbu, Narbu Botja ja Pasnag Urgi, saatsime 17. juulil mr. Smithi ühe gletserite ja kuristikude Sajandri orust põhjapoolse, kes nägime mirka ehk „jengli admi“ — metsiku mehe — jälgi. Oleme näinud karu, lumelopardi ja teiste loomade jälgi, kuid looma jäljed, mida nüüd nägime, olid teistsugused, need olid mirka jäljed. Me ütlesime seda mr. Smithile. Siis nägime, kuidas ta neid pidistas ja mõitis. Mirkat ennast me ei näinud ega ole ial näinud, sest igalgi, kes teda näeb, sureb või kohe tapetakse. Lumemehe jälgi oleme ennemgi mitmel korral näinud Tiibeti klostreis ja tundsin neid.“

Londonis uuris saadetud ülesvõtteid zoologia professorite kolleegium, kes tunnistas, et need on karutõu urus arctori jäljed. Neid karusid leidub Kesk-Himalajast ja selle looma jäljed on nii ise- loomustavad, et neid ei saa võrrelda ühegi teise looma jälgedega. Ka selle karutõu karv muutub aas- taegade järele — pruunist hõbehalliks, ent on näht- tud ka valgeid karusid. Need kasvavad väga suu- rekks ja olevat väga tugevad, mis täiesti ühtib jutustustega peletisest-lumemehest. Suured jäljed lu- mel ongi kannatanud tiibetlaste luulelendu ja teki- tanud kummalisi jute inimsööjast peletisist, kelle paljas nägeminegi toob inimesele surma.

SUUR KIRJASTUS TARTUS VAJAB

kunstnikke

RAAMATUTE ILLUSTRERIAJKS.
Teatada niml, vanus, address, haridus,
töötehnik ja loendava mõned avalda-
tud tööd. Tartu, postkast 25. „F.“

Eestimaa kuningas

Mihkel Aitsama ajalooline jutustus

12

„Ma ... ma ... mar-jult tulen,“ kogeles Kai.

„Kai, ära valeta! Lageda maa peal maasikaid ei kasva. Ütle, kust sa tule?“

Kai toibus, kui nägi, et teda ei tapeta, ta mar- jugi ei taheta.

„Mis te must tahate, laske mind minna!“

Kai tahtiski edasi astuda, kuid mehed sulge- sid tee.

„Mitte kuhugi ei pääse sa enne, kui oled tött tunnistanud.“

„Ma karjun appi,“ ähvardas Kai ja lootis sellega mehi heidutada.

„Me hüilgame kaasa, keegi ei saa su kisast aru. Ma nägin küll, kui sa ratsamehega rääkisid ja see siis tagasi kihutas. Mis sa temale ütlesid?“ nõudis Toomas ähvardava häälega.

„See pole sinu asi.“

„Juba võttis asja omaks! Mis sa sellele linna- kaabakale rääkisid? Kas sa ei hoiatanud teda, ei käskinud mõisa tagasi sõita?“

„Hoiatasin jah, kui tahate teada. Mina ajasin teie hirmsa ploani nurja.“

„Või nõnda talitad sina, Kai! Hakkad oma rahva äraandjaks!“

„Mina põle kedagi ää and,“ punnis Kai vastu. „Hoiatamine on sama mis äraandmine. Mis asju on sinul mõisnikega ajada?“

„See on minu oma asi, kellega ma asju ajan.“

„Kas sina ehk ei kuplepid külatüdrukuid saks- tele?“ küsis Toomas ja astus Kaile otse ette.

„Kas ma kupleidan või mitte, see ei puutu teis- tessse. Laske mind minna!“

„Ah sa hakkad veel hoopelma, vanamoor. Sinu

sahkerdamise pärast nutavad tüdrukud silmad pu- naseks.“

„Mina võin oma tütardega teha, mis ma tahan.“

„Uus seadus ütleb: Üks kõigi ja kõik ühe eest! Maarahva sugu peab puhas hoitama. Sina ei tohi ka oma tütardega sahkerdada!“

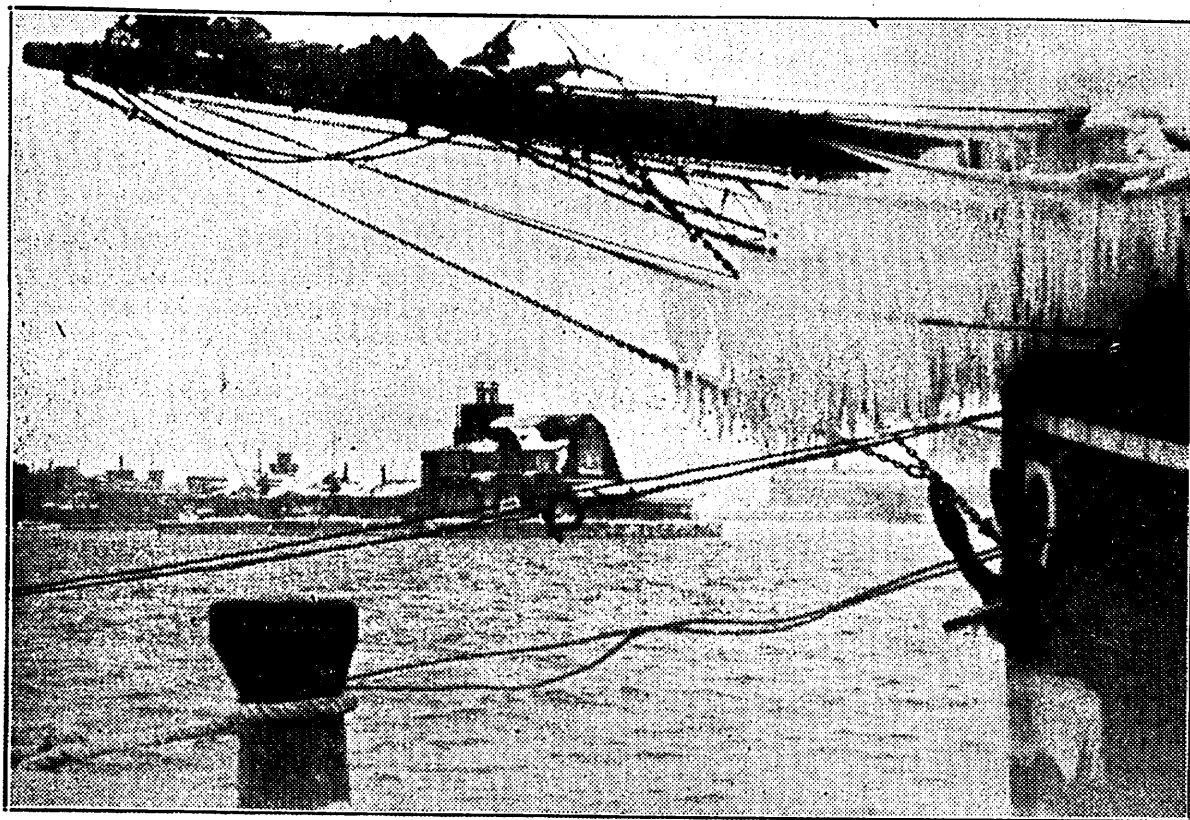
„Üks kõigi ja kõik ühe eest!“ kordasid Mait ja Joosep.

„Sina, Kai, valitsesid Jaagu üle, aga meie, vande- vennad — valitseme sinu üle. Meie murrame su kangekaelsuse ja mõisaskäimise.“

„Mõ

Linn ja maa upub lumme

Salv saabub erakordselt vara. — Kõikjal äge võitlus lumega, mis kofati üle mehe pea. — Kojameeste nuhtlus on suusasportlastele õnnistuseks. Kuidas näeb silm Tallinna sadamas, Kadriorus, Pirital ja Viimsis.

Külm on sadamas tekitanud laevadele kristallilisi „Neptuuni-habemad“, mille alt avaneb kaunis vaade Lõuna muulil asetsevale jahtklubi hoonele.

„Terel jõudul!“
„Jõudu tarvis!“
„Kuidas läheb!“
„Kehvalt!“
„Kuidas nii?“
„Lumi teeb liiga. Iga päev tuleb rookida tänavaid. Mis õhtuks korda on seatud, on hommikuks jälle kinni tuisanud.“

Süüraast kõnelust kojameestega võib nüüd kuulda kõikjal. Lund on tõe-poolest erakordselt rohkesti. Ehkki suurest lumest, mis algas möödunud laupäeval ja jätkus ka pühapäeval, on möödunud nädal, pole siiski igal pool suudetud kõrvaldada tänavalt suuri lumekülvu.

KUID MIS ÜHELE VALMISTAB MURET, ON TEISELE RÕOMUKS.

Lumi, mille üle kiruvad majaomanikud ja kojamehed, on tere-tulnud õnnistuseks lumekülvajale ja suusasportlastele. Alatasa võib näha linnast välja voolavat suuri lumekülvu. Kuid lumi ei näi siiski vähenevat.

Lumi saabub tänava ni vara, et seda pole nähtud real viimastel aastatel. On ju olnud jõule, kus maa on olnud täiesti paljas ja nii mitmedki on pidanud kurtma seepärast, et jõuludeks pole saadud korralikku reetee.

Koos fotomehaga teeme ringsõidu Tallinnas ja selle lähemas ümbruses. et tutvuda sellega, mis nüüd tehakse.

Linnas on üldmulje see, et kõikjal võideldakse lumega. Seda külvatakse küll reele, küll suurele lumekülvale, küll väikesele kelle-gule asetatud korvi, mis hiljem tüh-jendatakse ära. Alatasa võib näha virku töökäsi labidate ja luudadega võitluses lumega.

SADAM PAKUB PRAEGU VAL-JASURNUD PILTI.

Meri pole seni küll veel kattu-nud jääga. Aurab nagu ikka jää-tumise eel. Veeteede valitsuse maja tornis näitavad signaallipud NO-tuult. Tuul on tugev ja valus, sest paiskab näkku nõeltega-vat jäätavat veeauru. Ühtlasi ki-pub tuul nagu kutsumata tollival-vur varruka ja kuuekrae vahelt sisse otsima, kas külastajal ei leidu siiski mõnd peidetud sooja kohakest, mi-da pole revideerinud külmataat.

Teelt kraavi eksinud auto.

Lumesahk Narva maanteel ajab kõrvale paksu lumekihi.

Kuid nii tundub vist ainult selle-le, kes pole harjunud sadamaga. Kõle tuul ei näi aga sugugi eksitavat tööd ehi, kes kraanade kaas-abil laadivad mingisugust Soome laeva vanarauaga.

Otse kai ääres peatub mitu veo-autot vanarauaga. Silma puutub mutreid ja katlakereid, kange ja autorattaid.

„Kas see on see vanaraua, mida nüüd korjab allveelaevastiku siht-kapital?“ küsime uudishimulikult.

Vastus on ootamatult eitiv. Sel-gub, et hoolimata suurest vanaraua korjamise aktsioonist leidub seda küllaldaselt müüral ka eraostjale.

Peatselt põgeneme kraana lähe-dusest, kui meie peakohale kerkib uus kastitais rauakolu, mis hiljem laskub laeva sisemusse.

VAATAME JAXTANUD LAEVU.

Neid on praegu sadamas vähe. Hiljuti oli saabunud Nõukogude-Ve-nest soolakoorimaga endine heeringa-laev „Põhjarand“. Selle tekk on üle-ni jäänud. Mehed raiuvad maho jäärprikaid. Need säravad ilu-sasti. Kuid laevale on need koor-maks. Kõiksi — kõlab kangihoop vastu purikat, mis kliriseses pu-runeb.

Mitmel laeval on purikad kogu-nenud ninaossa. Nagu Neptuuni habe ripub see alla.

Jäälõhkuja „Suur Tõll“ on kerge-auru all ja ootab käsku merele mine

Pirita rannahoone esisel on nüüd üsna mõnus suusataja.

kuks. Tema väiksemad vennad on juba mõnd aega töös. Nii vara, na-gu nüüd, pole meie jäälõhku-jaid kaua aega tülitatud nende suvepuhkusest.

Otse veeteede maja läheduses on ridastikku mitu tuukripaati ja ve-durtõõlaeva. Need on väliselt jää-tanud ja kaetud jääpurikatega. Me-res nende ümber võib juba näha väiksemaid jäätaldrikuid. Paari päeva pärast tõstetakse laevad kraana poolt kaldale puhkama suvise töö väsimust.

KADRIORG ON NÜÜD MUUTU-NUD SOOTUKS TEISSUGUSEKS

Nagu edev daam on ta katnu-nud majesteedlikult mõjuva karus-ahapehme lumevaibaga. Kuid uu-uhke dekoratsioon on ühtlasi peleta nud eemale inimesi. Neid on nüüd üsna vähe liikumas.

Lastepark, milles suvel kihar-lu, on nüüd täiesti surnud olekus. Näib nagu leinaks ka tema lapsi. Luga tippu, millest suvel suure ki-amisega laskusid alla lapsed, on nüüd kuhjunud valge lumemüts.

Vaikne on ka tiigi ümbrus. Kibe-gevus kihab üksnes presidendi lossi taga. Sinna on kerkinud uus tahkekordne presidendi kant-teleihoone. Maja näib olevat äärselt valmis. Seinad on püsti ja atus peal. Kõik näib olevat sees-aine korrrastustöö.

Alasti Apollo kuhu nägemine keset suurt lumevälja tekitab taht-matult külmavärina. Ning siis mee-

nub, kuidas see oli suvel kaetud põllega. Nüüd oleks tarvis vähemalt kasukat.

Russalka kujule on nüüd või-matu juure pääseda neil, kelle ja las pole üle põlve ulatavaid viltsaa-paid. Samba alus on sedavõrd mat-tunud lumega, et pole näha ühtki trepiastet. Seal, kus suvel seisis kiir-päevapiltnik oma kastiga, on üle meetri ulatav lumekiht.

Mere ääres Pirita poole sõites paeluvad pilku

SUURED KIVID MERES.

Vihased lained on neid korduvalt üle uhtunud. Nüüd on nad lahtises meres üleni kaetud koheda, nagu munavalgest löödud valge kristalli-lise jääkirmetisega. Meri on aga kal-da ääres üsna heleroheline.

Kajakaid polnud näha. Kuid see-vastu aga suurt

PARDIPARVE.

„Kui nüüd oleks püss käepärast...“ unistas valjult kaaslane.

„Ja puha sinikaelad,“ täiendas autojuht.

„Küll on palju...“ — imetleme kooris.

Pirita tee ääres on nüüd püstita-tud lumekülvu. Kuid ega see suuda siiski ära hoida tee ummis-tumist.

VASTU TULI „MOOTORI“ LUMESAHK.

paisates suures kaares teelt kõrvale lund.

„Tere, jõudul! Kas tööd on palju?“ — küsime töötajalt.

„Nii palju, et ei näe otsa ega äärt.“ Hulk teid on kinni,“ vastatakse meile.

„Kus senisel tööajal oli kõige paksem lumi?“

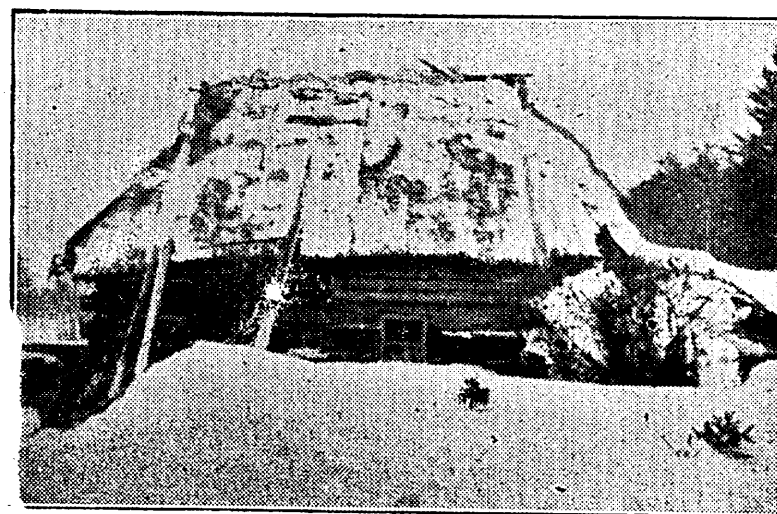
„Peagu igal pool on lund üle meetri. Kuid kõige enam oli lund siiski Merivälja kandis. Seal pressis sahk teelt üles lume, mis ulatas

ÜLE MEHE PEA.“

„Kus teie seni olete töötanud?“

Rahulikult ja kindlalt õnnistab Russalka ingliskuju tormist

Lumehanged on peagu katuseeni matnud väikesel onni.

mispalgid on nüüd mattunud üleni lumme. Ainult komistamine palkide üle võib avastada nende asu-paiga paksus ja pehmes lumme.

„Kas lõbu laialt?“ usutleme suu-satajaid.

„See rõõm oli päris ootamatu,“ saame vastuseks. „Mineval aastal tuli otsida lund. Nüüd on seda igal pool. Pole vaja välja sõita.“

„Kas suusatajaid on siinkandis rohkesti?“

„Eks pühapäevilt ole neid küllalt, argipäevadel vähe. Siin on aga suu-satajaks peamiselt slinne rahvas.“

„Kus siin on paremad suusatamis-kohad?“

„Eks ikka seal kus mägesid — Lükka ti kandis. Seal saab uhkesti alla laskuda ja manööverdada.“

Teeme poistest mõne pildi, ja siis kihutavad nad jälle edasi, jättes jä-rele neli sirget suusajälge tuhajas lumme.

TEEL MERIVALJA POOLE LEIAME TEELT KRAAVI-SOITNUD AUTO.

See on väike Fiat, mis ninaga on vajunud kraavi põhja. Nähtavasti on auto libisenud teel kinnituisanud nägematu kraavi poole ja nii läbi elanud katastroofi. Autos kedagi polnud. Nähtavasti oli juht läinud külasse abi otsima. Oleksime ka ise

Kalurid sikutavad köitpidi paati üles randa.

Korrige ootamata dissonantsina sel-lesse vaikusesse kõlab rannahoone tagant mere ääres ilmunud koera haukumine.

Siis

ILMUB NÄHTAVALE KAKS SUUSATAJAT.

Mõlemad tragid poisid, kes suusa-tavad hangedes nii et lumi tuisab järele.

Vestlus kaluritega paadi ääres

Lõhnaõli WORTH PARIS

Elegantse ja hoolitsetud
daami lõhnaõli

Dans la nuit — elegantsele suursugusele
õhtutualetile.
Vers le jour — ametiskäijale daamile ja
härrale.
Sans adieu — spordilõhnaõli.
Je reviens — blondiinidele.
Vers toi — brünettidele.
Projets — moodne tantsulõhnaõli.

ERI-PAKENDITES
KÕIK 6 LÕHNA

Kr. 5.50, Kr. 11.25, Kr. 19.25.

Ringi ümber mee

4-ja maa mooreporterid kirjutavad suusaspordidressist

1. Suusastõium värvekoostuses, nagu teda armastatakse nüüd Pariisis: püksid on sinisest impregneeritud gabardiinist ja puusapihk (viimne karjel), jakk kirsipunasest impregneeritud siidlinasest — rohelisest impregneeritud villasest voodriga. Jakk on nii tehtud, et teda võib kanda mõlemat pidi. Kapuuts, kindad ja sokid on hallid ja kootud varrastel. 2. Siin näitavad kapuutsi, jaki ja püksid üht ja sama materjali ning värvi — tumeheliseid. Kindad, kaetud halli ja sokid on tellisvõruvõru. 3. Jäälülituskummi suusastõiumikond everdy-cordist saafianpunaste nahkpaasplite ja õlakulapidega. Küber on tumesinine ja kindad hülgenevad. 4. Uued saapasäärted ulatuvad püksid Viini esikujul (Pariis näitab neid alt veel kitsamini ja saledamini) everdy-cordist; balloonsidist jakk omab nahast õlakapad ja tõmbeluku. 5. Suusastõiumisjakk uues smokingtuumoos kollasest, pruuni tuusastõikuga impregneeritud homespunist; püksid pruunist cordist. Purjuriidest kamassid ja tumepruun tirolükübar. Kaks esimest on PARIISI, kolm viimast VIINI modellid.

Kas teate, et

Univeri tooted on vastupidavad materjalist, püksikindlalt värvitud ja käsitl kootud. Moodustes mustreid, kõrgevaliteedilist mõõbli-riidit, ukse- ja aknaeseriidit, supel- ja hommik-mantliriidit saate soodsamalt kudumistööstusest H. UNIVER, S. Tartu mnt. 12, Tallinnas. Suur valik mustreid alati saadaval. Avatud 9-6.

PARIIS:

Mood ei jätta ütlema oma sõna talvesspordimoele. Sel hooajal aga me ei kõnele enam kott-püksest või overalidest kui üldisest. Tänavune „üllatus“ on püksid, mis käivad saapa sisse. Ülal küllalt laiad, kitsenevad nad allapoole ikka enam, kuni kaovad üsna ümberasetsevana saapa sisse. Sõkk ei oma seega üldse enam tähtsust, või siis niipalju, kui ta just mõnikord keerab end mansteinina saapasäärt ehitama. Uus tegumood on kahtlemata saledam kui klassikalise norrapükse oma. (Rahustuseks olgu aga öeldud, et tädagi kantakse tänavu küll ka küll.) Kuid ta tingib ka hästi pikki ja saledaid kujukaid ja kitsaid puusi. Olete aga veidigi tüsedam või koguni väikse kasvuja, jääge juba truuks norrale. Ta pole mitte ükski kerge ja ilus kanda, vaid on peale selle veel soe ja praktiline.

Materjal suusastõiumikonnaks olgu tugev ja veekindel. Ei ole vist midagi paremat Rodier gilesoist. Sel villasel on peale selle, et ta on täiesti veekindel, veel see eelis, et ta on pehme ning kerge. Mis puutub värvidesse, siis mitu head hooaega olemas veetnud usus, et sportlikud kanda vaid tumesinist ja musta. Väga hästi võime aga kanda ka pruuni, telliskivipunast, jahi isegi horisondisidist. Madeleine de Rauch, üks parimaid värvipetsialiste, koguni kühvutab viimast tumepunasega. Iga suusastõiumikond, olgu ta siis norra või omagu ta lähemad või pikemad kott- või saapasäärted peituvad kitsad püksid, peaks saatma samaaegselt või ka erinevat veekindlast riidest vest-pluus. Ta on määratud kandmiseks flanellist pluusil, mis sel aastal asendab svetrit. Jah, tänavu näeb vähem kootud. See piirub nüüd ainult kinnaste, sallide ja mütsiga. Villane, neli taskuga ja revääridelga pluus või kitsenahast, kootud käis-lega vest on palju moodsamad praegu kui svetter. Siin, neis esimeses, võite anda värvidele vaba voli. Kollastena, sarlakipunasena, ererohelisena harmoneeruvad nad sageli väikse mütsiga või paaritiga, mis võib olla ka kootud.

Mantlid, paljutud, ülikonnad

„DERNIER CRI“ Marju 29

kapuutsi, mis rätist ehk veel rohkemal määral nüüd saadab paljusid uusi suusastõiumikond. Teda näeb nihaisti lahust jaksit kui ka selle külge õmmelduna. Mis muudugi ei keela teda esinemast ka erinevas värvis Punasena sobib ta paljudele kostüümide juure ja tas võib koguni väljuda ka mantli- nihaisti õhtul kui päeval. (Kapuutsi üldse on saanud tänavu väga oluliseks riietusmoe. Ta saadab praegu väga paljusid uusi mantleid, on enamasti samast riidest mis mantel, küige-nööbitav

IGAS VÄRVIS VALISMAA
loomulikule siidsukki,
ALLKANTAVAD SUKKI •
SUUR VALIK •
M. KOPPERMANN
Väike Karja 2 (kellasepa kõrval).

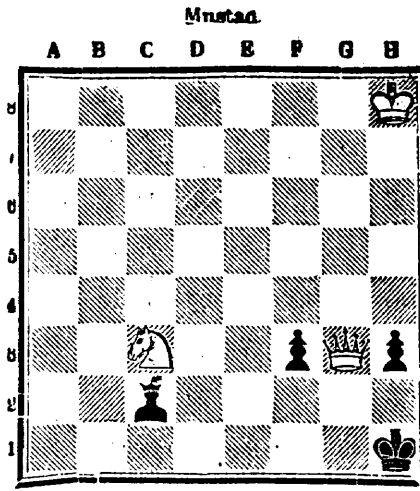
viit: Uusi skimodelle iseloomustavad elavad värvikoostused ja uuepärased kombinatsioonid. Näeb villast seoses balloonsidiga, skikangaid park-naha või hülgega. Vilunud suusastõijale presenteerib mood rea muude paranduste kõrval saapasäärt-sisse käivaid pükse. Küllepealset tõmbeluku annavad pükstele parema istuvuse. Valiku häda algab alles jaksiga. Müüdas on need head ajad, kus jaks püksi juure eli samast materjalist. Tänapäev on loendamatu jaksitüüp, mitte üks mitmekesiseimaks lõikeis — lumbrakke, rullkraega ja tõmbeluku või õmmeldud nazu meeste-pintsak, — vaid ka mitmekesiseimaks materjalikombinatsioon. Ilusamad on balloonsidist ja park-nahast kootud modellid, aga ka cord-kangast tootud jaksid on kenad — seni kuni pole nähtud veel ilusamaid ruudulisest inglise homespunist. Või toda roostevärv skikangast mustast park-nahast paasplite ja äärtega või teist punasest cord-sametist. Peakate peab ilmitsevat olema lõbus, seepärast lannseerib mood ümmargust poisukübarat, mis asetatakse „nüst ära“. Peaosas võib ehtida kirju poordiga või värviliste sakkide reaga, mis siis ehtigu ka jaks. Mõned kübarad jälle on poimitud ümber naharibadega ja omavad laia nahast lõu-paala, mis tormi ja tuisuga on heaks kinnitustavahendiks.

Saaste suhtes valitseb vaid üks nõue: absoluutne veelähilaskmatus. Suusastõijana jalg peab üüma õige suu ja kolmakas. Nende üli võib ta demostreerida suusahüüti. Kue ta saapad asendab. Ilusate värviliste tikitud viitkangadega (tänu aastal propagandist seks ostarbeks erili- jaks jämedast lõngast kootud kirjuks sokke, P. t.).

Male

Toimetaja A. Burmeister.
Ülesanne nr. 787.

Koostanud F. Paboucek.

Valged: Kh8, Lg8, Rc3.
Mustad: Kh1, Oc2, Ef3 ja h3.
Valged algavad ja matistavad kolme käiguga.

Ülesande nr. 786 lahendus.

Kontrollseis: valged — Ka7, Lb6, Vd1 ja h4, Oe4 ja g1, Rg4, Ea4, b2, d6 ja f5; mustad — Kc4, Lf4, Vb1, Oc1 ja f1, Rc5 ja d2, Ea6.
Kahe-käiguline.
1. Oe4—c2 jne.

Partii nr. 512.
Mängitud Stockholmis.

Valged: Kavlja. Mustad: R. Fine.
1. d2—d4, Rg8—f6, 2. c2—c4, g7—g6, 3. f2—f3, d7—d5, 4. c4:d5, Rf6:d5, 5. e2—e4, Rd5—b6, 6. Oc1—e3, Of8—g7, 7. Rb1—c3, O—O, 8. Va1—o1. Et raskendada musta c5 käiku.
8... f7—f5!, 9. Ld1—d2, Rb8—c6, 10. d4—d5, Rc6—e6.
Ähvardusega vahetada Oe8 pärast Rc4.
11. Oe8:b6, a7:b6, 12. f8—f4, Og7—h6!
Valge ootas võib-olla 12... Rf7, millele 18. e5 on heaks rõhuks.
18. g2—g3, f5:e4, 14. Rc8:e4, Oc8—g4!
15. Qf1—e2, Og4:e2, 16. Kef:e2.
Muude viikuritega lõua ei voi.
16... Ld5—d7, 17. Vcl—c2, Ld7—b5+, 18. Ke2—f2, Va8:a2, 19. Rg1—e2, Va2:b2, 20. Vc3—c2, Re5—g4+, 21. Kf2—f3, Lb5—b3+, 22. Vc2—c3, Rg4—e3+, 23. Kf3—f2, Lb3—b4.
Valged alistusid. Avanguliselt huvitat partii.
Zürichis

võitsid turniiri Grob ja Kolnovski 5½, Meyer 5, Schürmann 4.
Lodžia
oli eda Gerstenfeldi 6, Appel ja Szpiro — 5½, Grinfeld — 4½ jne.

VRS'is
juhiv üleolevalt turniiri G. Friedemann — 8, Sakovsky — 3½—2½, Rootare — 2—2.

Seltsiklassi turniir Tartus.
Igal aastal jõulupühil korraldatakse üleriiklikke võistlusi seltsiklassile. Sel aastal võitis korralduse endale Tartu. Suuremad seltsid võivad saada esin-dajaid 2, kuna väiksemaid 1. TBMS'ile seekord tehti soodustus, kuna tema esimeses klassis esineb rida tugevaid esimese-klassi mängijaid. Mängi-takse akadeemilise „Maleklubi“ ruumes. Päevas mängitakse kaks vooru. Turniiri algus on 28. de-tembril. Kolmandal jõulupühil on Maleliidu as- meikokogu kongress.

Korsetid „Beatrice“

on kõigile daamidele tarvilised moodse loone sa-
utamiseks. Wilmsed Pariisi uudised saadaval
ainult Tallinnas, Pikk tän. 16.
Hinnad kõigile kättesaadavad. Arstlikud bandaažid
valmis ja tellimise peale.

Kindad ja sukad-sokid näitavad kirjusid peale-
tikitud stiliseeritud loomi ja lilli. Aga näeb
ka viltpublikatsioone. Üks kolmas garnituur on kom-
bineeritud hülgenehaga. Meeste moest on suusata-
janna võtnud üle ruudulised sukad ja ruudulise
pulloveri.

ST. MORITZ:

Talispordiuudiseid näivad siin eriti meeldivat
nahast toodetud esemed. Linaide seemne n a h k-
sete pükstega eesotsas. Nende juure määratud
impregneeritud materjalidest jaksid omavad siis sel-
lisest nahast taskud ja õlakud pealepituna. Eriti
elegantse kombinatsiooni annab sinine seemnahk-
seoses valge karjuseelodena. Siin näib sinine üldse
koostilimendit näitavat vana tuntud kolmikvärvi-
kollase, sinise ja valge punast. Sini-valge-punased ki-
tanid triipe näitavad ka paljud uude pulloverid ja nad
peavad teed valmistama kevadisele paljuvärvilisele
kitaatriilisele moele.

PRAHA:

Tsehhis on välja kujunenud üsna omaette tsehh-
slovakkia suusaspordimood, mis hangib oma suge-
meid karpadi-vene rahvariidest. Ja kuna äri, mis
teda propageerib, on Prahas mitte vähema tähtsu-
tega kui Pariisis Hermès, siis pole kahtlust, et neist
sugemist ulatub üle rahvusvahelise moodi. Pea-
legi kus ollakse juba tüdinud tirolist omist.
Praha moemaja teadab oma suusaikid karpadi-
venemaa käsitöökunstid määratud-valgest kalevist,
„suknoost“, ja äärestab nad musta kaleviga ning
nööbid suurte hõbedaste talupojanööpidega. Vooder-
sinna alla on sinine, peene valge trükkiga (primi-
tiivsete lille- või loomakujutustega) puuvillaride.
Sama määratud-valget värvi näitavad ka ta var-
rastel kootud svetrid, mida kaunistab ees hästi kir-
vest, karpadi-vene-motiiviline muster. Sinna juure
saamasugused kirevad kindad ja must talupojastel
„ära-vandusid“ viitmitsike ning me saame õige
maailmise suusaiklõkonna.

DAAMID!

SUURES VALIKUS
SAMETKÜBARAID,
LEINALOORE.
Nahatõde, nagu muhvide, mütside jne. vastuvõtt.
Moeäri „ALA“, Pärnu mnt. 6
(Urila maja passaaž).

Ras teate, et...

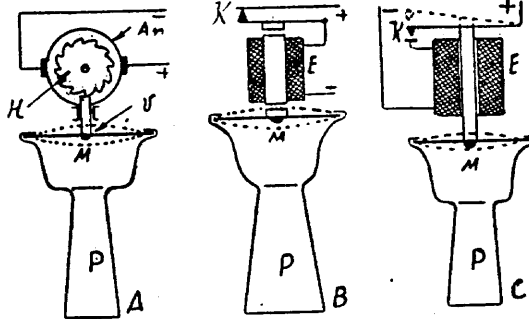
SCHIAPARELLI toodab oma kleidid eriti peenel-
misest (200 fine), n-n. sukasiididžorist, mantlid —
samblatoalise pinnaga villasest või heledast sametist.
mida ta siis dekoreerib karu- või sunnult sündinud lamba
nahaga. „Ohukübarad“ on tal lihtsasti rehereist, mis
on kinnitatud pähe lõua alt läbi kaiva kitsa paalgaga
ta päevakübara usum on nüüd — pärast kinga
„kolletit“. „Kondiga kolletit“, ja seda konti ehib pealegi
veel pabermaast nagu lihakolletit oma! Osa väikestel
kübaratel või kapuutsidel riie on draperitud ühtlasi
ümber pea ja kaela!

TEHNIKA JA TEAD

Elektrisignaaliid

Milleks iga sõiduk peab olema varustatud hääle-
signaaliga, seda teab iga autojuht, seepärast pole
selle küsimusele vajadust pikemat peatuda. Liiklemis-
määrused nõuavad, et iga sõiduk olgu varustatud
signaaliga, ja viimane peab olema alati korras. Ta
peab käsitamisel silmapilkselt andma häält, mis sum-
mutab kõik teised helid lähimas ümbruskonnas. Vä-
he sellest — signaal peab võimaldama otsustada,
kui kaugel ja missuguses suunas hääleallikas asub.
Mõistagi peab signaalil hääle olema harmooniline, et
kaasliiklajad mitte ärritada.

Suurem osa tänapäeva sõidukeist on varusta-
tud elektrisignaallidega. Viimased on kahetüübilised:
ühed on mootorsed, teised vibratsioonilised. Esi-
meste liiki kuuluvad signaalid on varustatud väikes-
(v. joon. nr. 1/A) elektrimootoriga, mille ankrü An
külgel püsivalt on kinnitatud hammasratas H.
Membraani M külge on kinnitatud vars V, mis
on mehaaniliselt ühenduses hammasrataga. Viimane
tiireldes sunnib võnkuma vart ja seega ka mem-
braani, mis ongi hääle allikaks. Selliste signaalide
puuduseks on nende võrdlemisi keeruline konstruk-
tsioon, ka pole nende hääli küllalt meeldiv. Rohkem
on levinud aga vibratsioonilised signaalid, nagu on
näidatud skemaatiliselt joonisel nr. 1 B ja C. Voolu
katkestamise või lülitamise tagajärjel katkestaja K
abil elektromagneedi E südamik sunnib võnkuma
membraani M, mis annab häält. Membraani võib

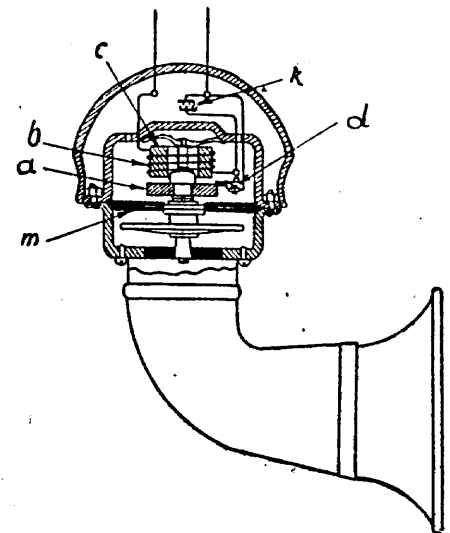

Joon. 1 A

võnkuma panna kas palgalseisev (joon. nr. 1 B) või
liikuv (joon. nr. 1 C) magneedisüdamik. Hääl kõ-
vendatakse ja suunatakse pasuna P abil.
Üksikajalisemalt on näidatud „Bochi“ signaali
ehitus joonisel nr. 2, kus a on tisk, b — magneedi
mähis, c — elektromagnet, d — katkestaja, k —
kondensator ja m — membraan. Kui vool läbi-
tab elektromagneedi c-mähise b, tõmbab magneedi
südamik enese külge membraani n, katkestaja d
kontakti ja tiski a, mis omavahel on seotud. Selle
tagajärjel katkestaja d katkestab voolu ja südamik
vabastab membraani, mis oma vetruvuse tagajärjel
langeb alla ja lülitab voolu uuesti. Membraani võn-
kumine kestab seni, kuni lõpetatakse signaali nõobi
peale vajutamine, tähendab: signaal lülitatakse välja
patari ahelkust.

Nagu sellest lühikesest ülevaatest on näha, on
elektrisignaaliid äärmiselt lihtsa ehitusega. Nad on
vastupidavad ja nende rikked juhtub õige harva.
Mootorse signaali hääl muutub korratuks või kaob
koguni, kui hammasratas hambad on rikitud, varre
ots kulunud või reguleerimise vint mingisugusel
põhjusil oma õiget seisundit muutnud.

Vibratsioonilised signaalid lakkavad töötamast,
kui vedru on murdunud, kontaktid põlenud või re-
gulaator end muutnud. Vooluallika pingele langemine

Joon. 2

muudab ka signaalide häält. Kõik mainitud rikked
on lihtsasti iseloomustavad, et nende avastamine
ja kõrvaldamine ei sünnita suuremaid raskusi.
Kokkuvõetult: elektrisignaaliid on väga lihtsad
riistad ja nende korrahoold ei nõua erilist oskust
ega raskusi, küll aga vajavad nad hoolikat järele-
valvet. Kui signaal ei tööta, muutub sõiduk kaasi-
liiklajale ohtlikuks ja närveerib tublisti ka juhi
enest. Kuigi liiklemismäärused soovivad signaali
tarvitada võimalikult vähem, ei tähenda see veel
kaugeltki, et nad võivad korrald ära olla.

Toimetusele saadnud kirjandus

Bernhard Kangro: Vanad majad. Luuletusi 1936.
37. Ott Kangilaski kaas. Hind kr. 2.25. Eesti Kirja-
nike Liidu kirjastus, Tartus.

Eesti nooremate luuletajate hulgas oleme seni
harjunud B. Kangro nägemise asjaloomisega ning in-
tiimses loodusümbrikus. Käesolevas luuletusnagu sa-
vutab autor oma kellekuga värvilise ning paa-
teistliku looduskäsitluse ja süngetoonilise aine-
valiku, aga sejuures optimistliku hoiakuga elu- ja
surma-probleemide lahendamisel, huvitava motive-
ga meeleolude loomisele. Tema esikpöö „(Sonetid“
(1935) kirjeldab loodusevaatust iseeni siin maad hin-
gestatule luulele. Selguse ja lihtsuse poole püüdes
vormitatuks on annud ka tõhusad värvilised saavu-
tusl ja pakub huvitavaid võimalusi sümbolistlikku
luule tähendusvarjuks.

August Mäik: Ravatud värav. Lugu minevikust. O.-ü.
„Noor-Eesti Kirjastus“ Tartus, 1937. a. Hind kr. 1.90.
A. Antson: Kirg. Roman. O.-ü. „Noor-Eesti
Kirjastus“ Tartus, 1937. a. Hind kr. 3.50.
Juhan Laanjärve: „Maa sool“. Uus näidend maa-
lavalele.

Laanjärve uus näidend käsitleb inimese
hülgamist, üha puhuda end suureks ja näida
tähtsana, ükskõik kas enda või teiste silmis. Eriti
maksev on see nende kohta, kes enda või teiste
arvates elus on omandanud teatud seisukoha. Tege-
likult sõrased inimesed välise õilsuse vööst hoo-
limata jäätavad enamasti omakasupüüdluseks, mada-
laiks saagihihtsejaks, kellele pole miski pihta peale
tema enda isiklike huvide.

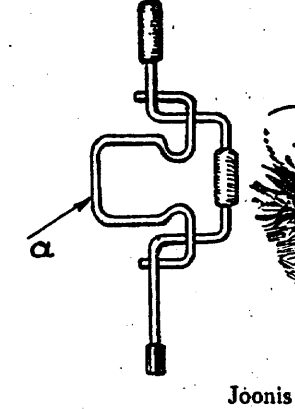
Selle ülevõetud maskidera tagant tõelise in-
imese näitamine — see ongi näidendi „Maa soola“
aineks.

Karl-August Hindrey: Signatu häving. Novelle.
E. Rüga kaas. Hind kr. 4.— Eesti Kirjanike Liidu
Kirjastus, Tartus.

„Signatu häving“ sisaldab tiitelnovelli kõrval
rea teisi ja nende kõrval proosat, mis ei käi novelli
mõiste alla. Valik on tehtud autori poolt teadlikult,
et saavutada võimalikult mitmekesisust nii aine-
suse kui ka käsitlusviisil. Raffi kavatiin“, „Käte-
võitlus“, „Kõrvad“, „Üks pihipäev“ ja „Signatu
häving“ on novellistika tooted. „Noored baltlased“
novelliloomisest käsitletud mälestustelõike, kuna
„Isa“ on puhtalt mälestus kunstivormis. „Linnutee

Praktilisi n

Abivõlvad. Sõiduki
keerataks mutrid maha
mutrid niivõrd tugevasti
mahu on need vändaga laht-
tumeil harilikult tootakse
Mõnikord ju selline talitu-
teinekord aga mitte. Pealegi
nis kardetav, sest siin võib
võta kergesti ära rikkuda
ja vändatoru kandid ümme

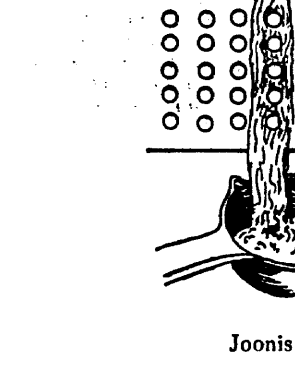

Joonis

duvad kõveraks, mille tag-
ramine on rohkem kui küsi-
tulemusena vähem enam ei
takte tarvitusele meisel ja
ohtlikem „õdesa“ võit, a-
batud võib-olla veel ehk ri-
kuteks poldid ja mutrid
kolba enam edaspidiseks
tukeeramise hõlbustamiseks
võndale abivänt a, nagu o-
See abivänt tuleb painuta
margusest rauast nagu viin-
nõu tarvitamisel vändavõru
rinda ja mutrid keeratakse
juures on võimalik saavuta
tugevasti roostunud mutri
neid ja polte vigastamata.
ei sünnita suuremat tüli,
vindlaväandele.

Radiatori parandamine
diatorite parandustööde
on kaunis laialtlevinud kü-
ile praktilise võtte, mille
reži ja hästi kinni jooni
(joon. nr. 4) asetada lapiti
sele. Pärast seda kuumene

mislooliga kuni nõutava t-
keedetud soolhappega pla-
seks. See tehtud, valada
sega, mis sisaldab 50% o-
Et tina pörandale laiali e-
teine sulatamisulup. Kui ka-
valatud, siis keeratakse k-
ratekse operatsioonil sama
sandatakse konserveeritud
joetmisviisil on küll ja k-
karta, et torude otsad tin-
tuvad.

Joonis

lind“ aga, mis on viimsek-
ne muinasjutu.
Kulgi aine ja oluslik.
duvad ja on sageli liht-
on kõigile meis töis taotele-
üksikule määrab oma sti-
muinasjutus. Hindreye or-
gustamisviime.

Erni Hilt: Raudvärssid.
Hind kr. 2.50. Eesti Kirja-
Eelmisel tootes Erni
väärtus kindavalt uude-
damis, mida ta aga as-
loomingu raudse järjek-
veendumusega. Asjalum-
kogus on osaliselt tagap-
probleemistik, kuid seda
duslikku selgust ning s-
ümbrisevast tõeluselt rea-
vast tööst ja ehitavast k-
kinnistanud need kontrast-
ähvardavad lõkestarid
gut. Kuna E. Hiltre puhul
olnud meele avalikkuse
„Raudvärssid“ võiksid kü-
paljudele valedeladele kü-

August Mäik: Täeva
„Noor-Eesti Kirjastus“ Ta-
August Mäiku uus ro-
dane sama autori „Oitsva-
poolt märgiti 1936. a. pa-
palge all“ ei taha olla
küldigi tagapool. Seegi
omase allühendusega, s-
rava nägelikkusega. Teo-
ja stiilitil selge, lihtne ja
rahva igapäevase elu tau-
elumured, millest laia k-
hülgelkütide elu ja kütiti-
ja elamusel Riia lahel ja
nendega areneb ühtlase-
lase — laevadeid, maali-
nud noormehe — sisel-
vere tehtmist“ vahel. Tu-
jõõ ja tegevustiku uudu-
sõnastus — need kookid —
— romaan — „Täeva pal-
A. Palm: Villem Ro-
vustik võitleja. Piltidega.
Suurmeeste Elulood nr.
Tartu, 1937.

Üldiselt ollakse selle
Reiman kuulub vääriliku
Käesolevas eluloos on a-
andmestikku ja uusi va-
arvamus teevad veel
V. Reiman korda on saad-
teadlik ja alles nüüd h-
oma tõelise jookslu kog-
paari aasta vältelaga
rohk. Lugeja näeb selle
kujumist, tema igapä-
on imeteldav, ja lõpuks
võitlajana Vene surve-
kujunenud teiseks C. R.
tuluselt, kangelskustiku
tõeline rahva juht.

